

Intresset för gamla bilar.

Jag har fem bilar, en motorcykel, en husvagn, en släpvagn och tre besvärliga gräsklippare. Alla med ett bäst före datum, skulle väl någon kunna säga. Det finns en anledning till att fundera på varför vi håller våra veteranfordon kära. Jag skall här försöka ge mig på en förklaring, som visar sig vara sammansatt och bestå av många underliggande förklaringar.

Vi känner ju alla till att det var bättre förr. Detta gäller för de flesta av oss, som inte går och grämer sig fram till en för tidig död med ett utslitet hjärta, pga. gamla oförrätter. Överlevnadsinstinkten har förfinats upp genom millioner av de år som omständigheterna har filat på vårt DNA. Denna instinkt har burit oss hela den långa vägen fram till att bli goda medlemmar av Sundsvalls motorveteraner, och andra liknade hedervärda institutioner. Överlevnadsinstinkten har lärt oss att glömma det som var dåligt, och minnas det som var bra. Det ligger ett större värde i att minnas var vi samlade det bästa och mesta ätbara, än att minnas bakgrunden till svält. Vi håller kvar i minnet det som var bra och det som har fungerat, med både riter och traditioner. Traditionerna, som ser olika ut för olika kulturer, ger därför trygghet. Och man ändrar inte på något som fungerar. Kanske himlen skulle ramla ned över västvärlden, om vi låter jul och påsk byta plats. Det är i alla fall en risk, som jag inte är beredd att ta.

I samma anda, som att bevara en ätbar morot, bevarar vi saker från den gamla goda tiden. En gammal bil kan förflytta oss tillbaka till den tid, när man var lyckligt omedveten om alla olyckor och allt ansvar bakom framtidens horisont. Den gamla bilen är en hand som sträcks fram från lyckligare tider. Hälsa på den utsträckta handen och kryp in i ”tidsmaskinen”, eller ta fram dina verktyg i en sfär av lycka, en sfär som stänger ute dagens stress och oro!

Jag blev förärad, för drygt tio år sedan, ca 100 kilo av ”Teknik För Alla” och liknande magasin från 1959 till 1971 av Bent Fridholm. Där jag tidigare hade haft en s.k. bättre hälft liggandes bredvid mig på min breda säng fram till när hon stack, där ligger det sedan många år tillbaka något mer positivt, nämligen alltid några nummer av dessa magasin. I varje nummer får jag bekräftat att det var bättre förr. Och i reklamen för bilen, Arabella, i nr 2 från 1960, står det att den är utrustad med vindrutespolning. Detta var en glad nyhet. I dag är det inte så. Det har blivit ett glädjelöst krav, också under soliga dagar, och i fjol tvingades jag genomföra ett återbesök hos bilprovningen för att vindrutespolningen tillfälligtvis hade slutat fungera. Jag läser med stor entusiasm om 1960-talets tekniska landvinningar, som än i dag har relevans. Nyheterna som den gången hälsades med glädje, tas i dag för givet och hälsas med en axelryckning. Också av den anledningen var det bättre förr.

Folk som varken har förståelse för, eller har en fot i historien, balanserar olyckligt på den yttersta spetsen av nu’et, stressar och riskerar hela tiden att ramla ned i ett kaosliknande tillstånd för både kropp och själ. Den enda glädje de kan känna är glädjen för nya och dyrköpta saker. Men den glädjen är kortvarig, och innehåller inte den eviga frid och lycksalighet som vi upplever, när vi har återuppväckt en gammal bil eller motorcykel från den tid när både tekniska magasin och motorer gav upphov till entusiasm. Omgivningens skrik och larm tränger inte genom en sådan mur av lycka. Samtidigt tänker jag, medan jag sneglar upp mot himlen, att vi skulle inte ha någon miljöförstörelse, om alla hade lyssnat på min salige farfar. Vårda det du har, så skall det gå dig gott i livet! Det ligger mycket sanning i det.

/Rolf Sjöström.